

РЕШЕНИЕ

№ 3630

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2531** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А, чрез П. С. Д., в качеството на управител чрез адв.М. оспорва Ревизионен акт (РА) №Р-22221719006563-091-001/20.10.2020 г., издаден от С. Т. К. – орган, възложил ревизията и В. И. С. – ръководител на ревизията, потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 53/11.01.2021 г., с който на дружеството е ангажирана отговорността по чл.177 от ЗДДС за задължеия за лихви за забава в размер на 12844,96лв.В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт.В съдебно заседание редовно призован се представлява от адв.М.,който моли съда да отмени акта.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован чрез юриск.П. намира жалбата за неоснователна и моли съда да я отхвърли.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена не изпраща представител в производството .

От фактическа страна се установява: Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221719006563-020-001/10.10.2019 г., връчена по електронен път на 14.10.2019 г., изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) №Р-22221719006563-020-002/13.01.2020 г. и ЗИЗВР

№Р-22221719006563-020-003/13.02.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за ангажиране на отговорност по реда на чл. 177 от ЗДДС по доставки, документирани с фактури: №[ЕГН]/02.06.2019 г., №[ЕГН]/15.06.2019 г., №[ЕГН]/03.07.2019 г., №[ЕГН]/09.07.2019 г., №[ЕГН]/10.07.2019 г., №[ЕГН]/12.07.2019 г., №[ЕГН]/23.07.2019 г., №[ЕГН]/02.08.2019 г., №[ЕГН]/06.08.2019 г. и №[ЕГН]/23.08.2019 г., издадени от [фирма]. Описаните ЗВР и ЗИЗВР са издадени от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и.д. директор на ТД на НАП С.. Определен е срок за приключване на ревизията до 13.03.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221719006563-092-001/10.04.2020 г., връчен по електронен път на 05.05.2020 г. Срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

С Решение за изземване разглеждането и решаване на конкретен въпрос/преписка №Р-22221719006563-098-001/19.10.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП С., преписката е иззета поради обективна и трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения от М. С. Х., в качеството на орган, възложил ревизията и правомощията са възложени на С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С..

Ревизията приключва с РА №Р-22221719006563-091-001/20.10.2020 г., издаден от С. Т. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и В. И. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 20.10.2020 г.

Установено е, че основната дейност на [фирма] през ревизираните периоди е строителство и експлоатация на сграда с офиси, жилища, ресторант, банков клон и подземен гараж, находяща се в [населено място], район „М. 4“, [жк].

За установяване на обстоятелства от значение за данъчното облагане в хода на ревизията са предприети следните процесуални действия:

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №Р-22221719006563-040-001/11.10.2019 г., в отговор на което са представени изисканите документи и писмени обяснения.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма]. Резултатите от насрещната проверка са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка (ПИНП), приложен като доказателство към административната преписка.

С Протокол №153003/13.03.2020 г. са приобщени доказателства, събрани в хода на извършена ревизия на [фирма], приключила с РА №Р-22221719001416-091-001/27.08.2019 г.

Установено е, че през данъчните периоди м. 06.2019 г., м. 07.2019 г. и м. 08.2019 г. [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 355 125,00 лв. за получени облагаеми доставки по 10 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставките строително-монтажни работи (СМР). От представените счетоводни регистри и банкови документи е установено, че плащанията в общ размер на 2 130 750,00 лв. по издадените фактури от [фирма] са

наредени изцяло по банков път. Въз основа на извършената насрещна проверка на доставчика е констатирано, че представените доказателства обосновават реално извършени доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Предвид това, е констатирано, че [фирма] е получател на облагаеми доставки, които са реално осъществени и ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по описаните 10 фактури.

[фирма] е включило издадените фактури в дневниците за продажби и в подадените справки-декларации (СД) по ЗДДС за съответните данъчни периоди, като се е задължил да внесе начисления по фактурите данък в приход на бюджета. За данъчен период м. 06.2019 г. е подадена СД по ЗДДС с вх. №22171685959/15.07.2019 г. с резултат за периода данък за внасяне в размер на 26 796,19 лв. За данъчен период м. 07.2019 г. е подадена СД по ЗДДС с вх. №[ЕГН]/14.08.2019 г. с резултат за периода данък за внасяне в размер на 73 046,29 лв. За данъчен период м. 08.2019 г. е подадена СД по ЗДДС с вх. №22171708398/16.09.2019 г. с резултат за периода данък за внасяне в размер на 19 070,83 лв. Общо декларираният ДДС за внасяне за горепосочените данъчни периоди е в размер на 118 913,31 лв. При проверка в данъчно-осигурителната сметка на [фирма] е установено, че със закъснение и след датата на издаване на РД, дружеството-доставчик е погасило задълженията си за ДДС за посочените данъчни периоди, както следва:

- за м. 06.2019 г. са платени 26 796,19 лв. на 08.07.2020 г.;
- за м. 07.2019 г. са платени 2 406,45 лв. на 08.07.2020 г. и 70 639,84 лв. на 30.09.2020 г.;
- за м. 08.2019 г. са платени 19 070,83 лв. на 30.09.2020 г.

Към датата на издаване на процесния РА, доставчикът [фирма] дължи единствено лихви за забава за невнесения в срок ДДС в общ размер на 12 844,96 лв., както следва:

- за м. 06.2019 г. в размер на 2 635,17 лв.;
- за м. 07.2019 г. в размер на 8 223,09 лв.;
- за м. 08.2019 г. в размер на 1 986,70 лв.

Органите по приходите са посочили, че доколкото липсва в законовата разпоредба изрично ограничаване на отговорността до размера на главницата и предвид нормата на чл. 16, ал. 3 от ДОПК, [фирма] отговаря не само за главното задължение за ДДС на доставчика, но и за акцесорното задължение за лихви за забава. Това следва от обстоятелството, че ревизираното дружество е получател на същите доставки на СМР и е упражнило право на данъчен кредит за тях, за които доставчикът е внесъл начисления ДДС със закъснение в бюджета. Поради това е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорност по чл. 177, ал. 1 от ЗДДС.

На следващо място, за да се реализира особената отговорност на получателя по доставките за дължимия и невнесен от доставчика данък, в РА е посочено, че е необходимо да са изпълнени и предпоставките, заложи в чл. 177, ал. 2 от ЗДДС, а именно наличието на субективен елемент - знание или задължение за знание на получателя на доставката, че данъкът няма да бъде внесен, като същевременно законът изрично указва, че това обстоятелство следва да бъде доказано по несъмнен начин от ревизиращите органи по реда на чл. 117 - чл. 120 от ДОПК.

Предвид събраните в хода на ревизията доказателства и направените констатации, органите по приходите са достигнали до извода, че в конкретния случай е налице една от хипотезите на ал. 2 на чл. 177 от ЗДДС, а именно - лицето е знаело, че данъкът няма да бъде внесен. Този извод е мотивиран със следните констатации от фактическа

страна:

В хода на ревизията е установено, че счетоводното обслужване на доставчика и получателя се извършва от едно и също лице на граждански договор – М. П..

Доставчикът и получателят имат един и същ адрес за кореспонденция – [населено място], [улица], вх. А.

IP адресът, от който са подавани документи за двете дружества е един и същ: В-Т. О. СА QES 185.60.67.25.

На следващо място, едно и също лице – Е. Г. С. е извършвал нареждане и теглене на парични средства по сметки на двете дружества. Това обстоятелство е установено въз основа на изпратени в хода на ревизията запитвания до [фирма], [фирма] и [фирма].

Тези обстоятелства са дали основание органите по приходите да приемат, че е налице знание у [фирма], с което е изпълнена и втората предпоставка по чл. 177, ал. 2 от ЗДДС за ангажиране на отговорността.

Предвид изложеното, на основание чл. 177, ал. 6 от ЗДДС, с оспорения РА на „Ф. Р.“ ЕООД е установена отговорност за задълженията на [фирма] за лихви за забава общо в размер на 12 844,96 лв. за данъчните периоди от м. 06.2019 г. до м. 08.2019 г.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. № 53-06-9149 от 03.11.2020 г. по описа на ТД на НАП-С.. ,т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С решение № 53/11.01.2021 г. директорът на Дирекция „ОДОП” е потвърдил обжалвания пред него РА, в частта на установени данъчни задължения по чл.177 ЗДДС. Датата на връчване на решението е 14.01.2021г. Жалбата срещу ревизионния акт,в часта ,потвърден с решението на Директора на ДОДОП е депозирана на 22,01,2021год/стр.5 / ,поради което е и допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса/стр.20-27/. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където са подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

При така изложената фактическа обстановка ,съдът формира и своите правни изводи- На основание чл. 160,ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основаниято, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и упражняване правото на данъчен кредит.

В съображение 44 на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност е видно „Държавите членки следва да могат да предвидят някой, различен от данъчнозадълженото лице по ДДС, да бъде държан солидарно отговорен за плащането му“.Член 193 от Директивата за ДДС определя платеца на ДДС по следния начин: „ДДС е платим от всяко данъчнозадължено лице, извършващо облагаеми доставки на стоки и услуги, освен когато е платим от друго лице в случаите, посочени в членове 194—199 и член 202“. Член 205 от Директивата за ДДС урежда възможността наред с платеца на ДДС да се

предвиди още едно лице, което е солидарно отговорно за плащането на ДДС: „При ситуациите, посочени в членове от 193—200 и членове 202, 203 и 204, държавите членки могат да предвидят, че лице, различно от лицето — платец на ДДС, е солидарно отговорно за плащането на ДДС“. Член 207, параграф 2 от Директивата за ДДС освен това предвижда: „Държавите членки също предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че лицата, които съгласно член 205 са солидарно отговорни за плащането на ДДС, спазват тези задължения за плащане“.

Съгласно решение от 20.05.2021г по дело C-4/2020 на СЕС Член 205 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност във връзка с принципа на пропорционалност трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, съгласно която солидарно отговорното лице по смисъла на този член трябва да плати не само размера на данъка върху добавената стойност (ДДС), който не е внесен от платеща на този данък, но и лихвите за забава, дължими от този платец върху посочения размер, когато е доказано, че това лице е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит, като е знаело или е било длъжно да знае, че посоченият платец няма плати този данък. Идентично е и разрешението дадено в решение №5/29.03.2021г по тълк. Дело № 7/2019г на ВАС досежно отговорността на третото лице по чл.19 вр. чл.16 от ДОПК.Ето защо и допустимо е да се ангажира отговорността на жалбоподателя за лихви съгласно чл.177 от ЗДДС.

В чл. 177, ал. 1 от ЗДДС са определени правнорелевантните факти за възникване на отговорността, като съгласно посочената разпоредба, регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък.

Втората предвидена в закона предпоставка за ангажиране на отговорност за чуждо задължение е получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен (чл. 177, ал. 2 от ЗДДС), т.е. налице са две хипотези за възникване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС, а именно получателят да е знаел или да е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. В ал. 3 на чл. 177 от ЗДДС е въведена особена презумпция за задължение за знание по смисъла на ал. 2 – приема се, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия:

1. дължимият данък по ал. 1 не е ефективно внесен като резултат за данъчен период от който и да е предходен доставчик по облагаема доставка с предмет същата стока или услуга, независимо дали в същия, изменен или преработен вид, и

2. облагаемата доставка е привидна, заобикаля закона или е на цена, която значително се отличава от пазарната.

Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС въвежда алтернативно две хипотези: в първата хипотеза получателят е знаел, че данъкът няма

да бъде внесен, което следва да бъде доказано от ревизиращия орган; във втората хипотеза се въвежда презумпция за знание, която включва два елемента - възможност за знание и задължение за знание на получателя.

В настоящия случай, по отношение на обективния елемент е установено, че дължимият ДДС по доставките, по които [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, е внесен със закъснение в бюджета от доставчика едва след датата на издаване на ревизионния доклад. По тези съображения, с РА е ангажирана отговорност по чл. 177 от ЗДДС единствено по отношение на останалите дължими от [фирма] лихви за забава в размер на 12 844,96 лв. за данъчните периоди от м. 06.2019 г. до м. 08.2019 г. По отношение на субективния елемент на отговорността, правилно органите по приходите са обосновали хипотезата на знание у получателя по доставките - [фирма]. В издадения РА е посочено, че счетоводното обслужване на доставчика и получателя се извършва от едно и също лице – М. П.; доставчикът и получателят имат един и същ адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А;

IP адресът, от който са подавани документите и на двете дружества е един и същ; едно и също лице – Е. Г. С. е нареждал и теглил средства по банкови сметки и на двете дружества, което е установено в резултат на отправени запитвания в хода на ревизията до търговски банки. Съвкупната преценка на всички изброени обстоятелстваводи до извода, че в случая са налице трайни връзки между двете дружества, обосноваващи хипотезата на знание. Това е така и с оглед предмета на доставките- от страна на Приорити Б. Е.-доставки на СМР по отношение на сграда, с чието строителство и експлоатация е основния предмет на дейност на жалбоподателя. Ето защо и е налице хипотезата на чл.177 ал.2 от ЗДДС , поради което и правилно спрямо жалбоподателя е ангажирана отговорността му по ал.1 от този текст.

Мотивиран от горното съдът намира, че жалбата против ревизионния акт се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора на приходната администрация се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 915,35лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А, чрез П. С. Д., в качеството на управител чрез адв.М. срещу Ревизионен акт (РА) №Р-22221719006563-091-001/20.10.2020 г., потвърден в обжалваната част от директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с решение № 53/11.01.2021 г., с който на дружеството е ангажирана отговорността по чл.177 от ЗДДС за задължения за лихви за забава в размер на 12844,96лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], вх. А, чрез П. С. Д., в качеството на управител чрез адв.М. да заплати

на ДДОДОП разноси за юрисконсулт в размер на 915,35лв.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния
административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: